

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. června 2006 odvolání obžalovaného Milana B. [redacted], nar. [redacted] proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. ledna 2006, sp.zn. 2 T 244/2005 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. ledna 2006, sp.zn. 2 T 44/2005 byl obžalovaný Milan B. [redacted], nar. [redacted], nyní ve výkonu trestu ve věznici v Pardubicích, uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr.zák. a podle § 248 odst. 2 tr.zák. byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr.zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla obžalovanému stanovena povinnost uhradit poškozené Petře Ž. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] na náhradě škody částku 176.000,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byla poškozená se zbytkem svého nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku obžalovaný Milan B. [redacted] jako zástupce mandatáře společnosti s.r.o. [redacted], [redacted] uzavřel dne 17.10.2001 v sídle mandatáře s poškozenou Petrou Ž. [redacted], nar. [redacted] mandátní smlouvu, v níž se zavázal učinit právní a jiné kroky, vedoucí k zajištění koupě bytu v lokalitě střed velké Prahy do částky 250.000,- Kč v nejkratším možném termínu, maximálně do tří kalendářních měsíců od podpisu smlouvy s možným prodloužením na základě příkazu mandanta na dobu dalších dvou měsíců, přičemž na úhradu kupní ceny téhož dne od druhá poškozené pana Jaroslava V. [redacted], nar. [redacted] převzal částku 80.000,- Kč, dne 9.11.2001, částku 130.000,- Kč a dne 13.3.2003, částku 90.000,- Kč, avšak žádný byt ke koupi v termínech, uvedených ve smlouvě nezajistil a nenabídl a peníze dosud nevrátil a nejméně 176.000,- Kč z nich použil ke škodě Petry Ž. [redacted] pro svoji potřebu.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které směřovalo do výroku o vině a potažmo do výroku o trestu.

Obžalovaný navrhl zrušení předmětného rozsudku a vrácení věci soudu nalézacímu k novému projednání a následně odvolání doplnil návrhem na výslech svědka Miroslava N. [redacted], kterému údajně z předmětných peněz poskytl půjčku 90.000,- Kč. Uvedl, že peníze byly vlastně majetkem předmětné realitní kanceláře a nikoliv jeho, tedy do jeho moci nepřišly a nemohl je tedy zpronevěřit a doba, o kterou se prodlužovalo opatření předmětného bytu trvala tak dlouho pouze proto, že předmětný byt pana P. [redacted] byl objektem soudního sporu. Dále pak poukázal ve svých odvolacích námitkách na to, že od částky, která mu je kladena jako zpronevěřená za vinu, je nezbytné odečíst částku, kterou použil na úhradu nájmu poškozené Ž. [redacted] a jejího druhá V. [redacted]. Dále poukázal na to, že nejednal v úmyslu, ze kterého by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty trestného činu zpronevěry, peníze

si nepřisvojil a uložený trest považuje za nepřiměřený, kdy chce splnit svoji povinnost a peníze poškozené vrátit. Jde tedy o odvolací námitky obsahující v podstatě obhajobu obžalovaného používanou od počátku trestního řízení.

Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal jako soud odvolací zákonost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad a k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, by přihlédl tehdy, jestliže by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Následně se městský soud přesvědčil, že odvolání obžalovaného není důvodné.

Pokud jde o řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, toto nevykazuje žádné vady, neboť byla dodržena všechna procesní ustanovení, jimiž se má zabezpečit potřebné objasnění věci a i práva obhajoby. Obvodní soud v hlavním líčení provedl všechny dostupné důkazy, které v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. následně zhodnotil a učinil zcela správná a úplná skutková zjištění, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje pouze s poukazem na to, že narozdíl od benevolence soudu I. stupně má za to, že předmětem trestné činnosti obžalovaného byla celá předmětná částka, tedy původních 300.000,- Kč a nikoliv pouze částka, ke které dospěl nalézací soud poté, kdy z částky svěřené obžalovanému odečetl částku poskytnutou obžalovaným na úhradu nájmu poškozené Ž. a jejímu druhu V. Přitom se jedná pouze o úvahu odvolacího soudu, která však je bez významu vzhledem k rozhodnutí soudu nalézacího a jím vyvozených závěrů a především vzhledem k odvolání, podanému pouze ze strany obžalovaného.

Pokud jde o odvolací námitky obžalovaného, má odvolací soud za to, že nebylo nezbytné v žádném případě důkazní řízení doplňovat výpovědí svědka N., neboť tento svědek v případě, že mu skutečně obžalovaný peníze půjčil z částky, která mu byla poškozenou svěřena, by pouze prokázal zcela jednoznačně vinu obžalovaného a byl by tedy dalším důkazem viny obžalovaného a naplněním skutkové podstaty trestného činu zpronevěry vzhledem k neoprávněnému nakládání se svěřenými finančními prostředky.

Z hodnocení důkazů soudu I. stupně jednoznačně vyplynulo, jakým způsobem obžalovaný předmětné peníze získal, jakým způsobem přislíbil poškozené vlastně získání bytu a to způsobem zcela nereálným, jak prodlužoval předmětnou lhůtu k tomu, aby byt opatřil či peníze vrátil, až nakonec nastoupil výkon trestu a tomuto slibu v žádném případě nedostál, nikoliv však z důvodu nemožnosti časového plnění, avšak vzhledem k úmyslu, který je v daném případě zcela nesporný od samého počátku, kdy si obžalovaný jednoznačně přisvojil cizí věc, která mu byla svěřena, v daném případě peníze a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv malou v souladu s ustanovením § 89 odst.11 tr.zák. Jednal nesporně v přímém úmyslu vůči poškozené a jejím finančním prostředkům.

V tomto smyslu tedy námitky obžalovaného uplatněné v jeho odvolání vůbec nemohou obstát.

Pokud jde o trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, který byl uložen obžalovanému, je třeba konstatovat, že se tak stalo v souladu s hledisky uvedenými v § 31 odst. 1 tr.zák. i sledovaným účelem trestu odnětí svobody ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 tr.zák. a nalézací soud v úvaze o trestu měl správně na zřeteli i to, že obžalovaný je vlastně opakovaně soudně trestán pro majetkovou trestnou činnost, (naposled byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 4 dne 2.5.2001 pod sp.zn. 2 T 35/2000 a to k souhrnnému trestu

odnětí svobody v trvání tří let, pro trestnou činnost dle § 250 odst. 1,3 písm.b) tr.zák. a tento trest nyní vykonává).

Benevolence rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 se v daném případě promítla i do zařazení obžalovaného do věznice s dozorem a to ve smyslu ustanovení § 39 odst. 3 tr.zák. ač by vhodněji měl být obžalovaný zařazen do výkonu trestu do věznice s ostrahou a nalézací soud považuje tento výkon trestu za dostatečný s poukazem na předchozí uložené tresty a způsob jejich výkonu. Přesto i s tímto závěrem nalézacího soudu je možno se rovněž ztotožnit i když je možno konstatovat, že uložený trest je trestem velmi mírným, nikoliv však nepřiměřeně mírným.

Pokud jde o rozhodnutí týkající se náhrady škody vůči poškozené Petře Ž[redacted], nar. [redacted] v částce 176.000,- Kč proti tomuto výroku na odvolací námitky obžalovaného nesměřovaly, kdy sám obžalovaný v průběhu trestního řízení uváděl, že si je vědom nezbytnosti náhrady předmětné částky poškozené a soud odvolací pouze konstatuje, že tento výrok rozsudku soudu I. stupně koresponduje s rozhodnutím ve výroku o vině.

Ze všech těchto důvodů tedy bylo shledáno, že odvolání obžalovaného nemohlo být důvodným a proto bylo rozhodnuto podle § 256 tr.ř. a odvolání obžalovaného Milana B[redacted], následně doplněné prostřednictvím jeho obhájce bylo jako nedůvodné zamítnuto.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat d o v o l á n í , a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 23. června 2006

JUDr. Hana Hubáčková, v.r.
Předsdkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Martina Trantinová

